

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w dniu 13 września 2012 r.,

po rozpoznaniu sprawy **J. B.**

skazanego za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 22 sierpnia 2007 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 20 czerwca 2007 r

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić wniosek;**
- 2. zwolnić J. B. od kosztów sądowych postępowania o wznowienie.**

UZASADNIENIE

J. B., obywatel polski, zamieszkały/.../, skazany został przez Sąd Rejonowy w Malmö wyrokiem z dnia 14 grudnia 2005 r., za to, że wspólnie z inną ustaloną osobą wwiózł do Szwecji 21,9 kg amfetaminy, to jest za winnego przestępstwa z § 6 ust. 3 szwedzkiej ustawy o odpowiedzialności karnej za przemyt, za które skazano go na karę 10 lat pozbawienia wolności.

Po wystąpieniu Szwecji o przejęcie kary do wykonania na terytorium Polski i stwierdzeniu dopuszczalności tego przejęcia, Sąd Okręgowy, postanowieniem z dnia 20 czerwca 2007 r., określił jako podstawę prawną skazania J. B. według prawa polskiego - art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii i uznał, że wykonaniu podlegać będzie kara 10 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okresy kary już wykonanej. Po rozpoznaniu zażalenia skazanego, Sąd Apelacyjny, postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2007 r., utrzymał w mocy postanowienie Sądu Okręgowego.

Wniosek o wznowienie postępowania zakończony tym postanowieniem złożyła obrońca skazanego. Obrońca, wskazując przepis art. 540 § 1 pkt 2 ppkt b k.p.k. (we wniosku błędnie powołano się na art. 540 § 1 pkt 1 ppkt b) podniosła, że sąd określając, według prawa polskiego, karę jaka podlega wykonaniu „nie uwzględnił okoliczności zobowiązujących do jej nadzwyczajnego złagodzenia oraz nie dostosował wymierzonej kary do okoliczności danej sprawy, a w szczególności do ustawodawstwa szwedzkiego, przewidującego obligatoryjne warunkowe przedterminowe zwolnienie po odbyciu przez skazanego 2/3 kary” oraz, że „państwo skazania nie przekazało państwu wykonania wszystkich wymagalnych dokumentów , tj. tekstu przepisów szwedzkiego kodeksu karnego, mówiących o przesłankach i warunkach warunkowego przedterminowego zwolnienia”. Obrońca skazanego wniosła o uchylenie obu wskazanych we wniosku postanowień i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Prokurator Prokuratury Generalnej wniosła o oddalenie wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. b, na który *de facto* powołano się we wniosku obrońcy, przewiduje wznowienie postępowania, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem sądowi, wskazujące na to, że prawomocne orzeczenie z powodu nowych faktów i dowodów jest niesłuszne. Podstawa wznowienia postępowania *propter nova* opierać się może tylko na takich faktach lub dowodach, z którymi sąd nie zapoznał się w toku prawomocnie zakończony postępowania, inaczej mówiąc, nie znał ich przy orzekaniu. Dowód ten lub fakt wskazywać ma jednocześnie na wystąpienie jednej z sytuacji, o których mowa w punkcie 2 art. 540 § 1 k.p.k.

Na wstępie stwierdzić należy, że fakty przedstawione we wniosku o wznowienie nie są nowe. Kwestię warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary w myśl przepisów obowiązujących w Szwecji poruszono bowiem nie tylko w wyroku sądu w Malmö, ale w sposób zbieżny z argumentacją zawartą w uzasadnieniu wniosku o wznowienie przedstawił je sam skazany w zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego o stwierdzenie dopuszczalności

przejęcia kary do wykonania (k.55 akt), które to zażalenie znalazło się w aktach sprawy przed wydaniem postanowień, których uchylecia domaga się obecnie obrońca skazanego. Kwestia ta później stała się przedmiotem szczegółowej analizy dokonanej przez Sąd Okręgowy w postanowieniu z dnia 27 września 2011 r. Trudno w tej sytuacji uznać, że fakty związane z kształtem przepisów dotyczących warunkowego przedterminowego zwolnienia obowiązujących w Szwecji miały walor nowości w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Zauważyć przy tym trzeba, że z treści art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. wynika, że poza ujawnieniem nowych faktów lub dowodów nie znanych przedtem sądowi, powinny one nadto wskazywać na jedną z sytuacji opisanych w podpunktach a, b lub c tego przepisu. Tymczasem bez względu na wcześniejsze wywody, trudno uznać, aby w opisanej we wniosku sytuacji procesowej można było przyjąć, że sąd nie uwzględnił okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary, na co powołano się we wniosku. W świetle okoliczności sprawy można by ewentualnie dopatrywać się tylko podstawy do warunkowego przedterminowego zwolnienia, a nie nadzwyczajnego złagodzenia kary. Także zatem z tego punktu widzenia brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku.

Stwierdzić jednocześnie należy, że zgodnie z art. 9 ust. 3 i art. 10 Konwencji strasburskiej z dnia 21 marca 1983 r. o przekazywaniu osób skazanych na karę pozbawienia wolności państwo wykonania związane jest rodzajem i wymiarem orzeczonej kary, przy czym wykonanie to odbywa się zgodnie z prawem państwa wykonania. Zauważyć przy tym trzeba, że z wyroku Sądu Rejonowego w Malmö wynika, że J. B. skazany został na karę 10 lat pozbawienia wolności. W wyroku nie wspomniano o warunkowym zwolnieniu, natomiast w decyzji o okresie odbywania kary wydanej przez Zarząd Służby Więziennej w Kumli określono datę najwcześniejszego zwolnienia warunkowego na dzień 15 lutego 2012 r. Jest to dzień odbycia części 2/3 kary 10 lat pozbawienia wolności. Zaznaczyć na marginesie należy, że zgodnie z art. 78 § 1 polskiego Kodeksu karnego skazanego można zwolnić po odbyciu co najmniej połowy kary. Trudno w tej sytuacji orzec, które z tych rozwiązań - polskie czy szwedzkie jest bardziej korzystne dla skazanego. Jak wynika z treści szwedzkiego wniosku o przekazanie J. B. do Polski, strona szwedzka domagała się „dokładnych informacji o tym, jak szybko J. B. może oczekiwać zwolnienia po przeniesieniu go do Polski”. Dopiero po ich uzyskaniu podjęto w Szwecji decyzję o przekazaniu skazanego. Przyjąć w tej sytuacji należy,

że także właściwy organ państwa wydania orzeczenia porównywał przepisy dotyczące warunkowego zwolnienia obowiązujące w Polsce i Szwecji w kontekście sytuacji skazanego.

Wynik tych rozważań nie ma przy tym obecnie znaczenia w przedmiotowej sprawie. W toku wykonywania kary wymierzonej skazanemu zastosowanie znajdują bowiem zgodnie z art. 9 ust. 3 Konwencji strasburskiej przepisy prawa polskiego, zaś zapis o „najwcześniejszym” terminie warunkowego zwolnienia J. B. nie stanowił części orzeczenia o karze zawartego w wyroku skazującym.

Ustosunkowując się do wywodów wniosku odnoszących się do Decyzji Ramowej Rady związanej m. in. z warunkowym zwolnieniem zwrócić należy uwagę na znajdujący się od 1 stycznia 2012 r. w Kodeksie postępowania karnego Rozdział 66g dotyczący wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności, a zwłaszcza na treść art. 611tm. Zauważyć trzeba, że stosowanie unormowań dotyczących warunkowego zwolnienia, które obowiązują w państwie wydania orzeczenia jest w zasadzie niedopuszczalne wobec braku implementowania przepisu art. 17 ust. 3 Decyzji Ramowej 2008/909/WSiSW, co wynikało ze świadomej decyzji polskiego ustawodawcy (druk sejmowy nr 4583/VI z dnia 17 sierpnia 2011 r.; zob. także J. Grajewski, L.K. Paprzycki, S. Steinborn, Komentarz aktualizowany do art. 425-673 Kodeksu postępowania karnego, Warszawa 2012, art. 611tm, teza 8). Zgodnie z art. 611 tm § 2 k.p.k. sąd lub inny organ wydania orzeczenia może jedynie domagać się informacji o treści prawa polskiego mającego zastosowanie do warunkowego zwolnienia i ewentualnie, po zapoznaniu się z nimi, może cofnąć swoje wystąpienie do czasu rozpoczęcia wykonywania kary.

Biorąc pod uwagę powyższe nie można uznać, aby w sprawie spełnione zostały przesłanki konieczne dla wznowienia postępowania określone w art. 540 § 1 pkt 2 ppkt 1 k.p.k. W tej sytuacji wniosek oddalono. Biorąc pod uwagę sytuację finansową skazanego i okres, w którym jest on pozbawiony wolności, zwolniono go od kosztów postępowania o wznowienie.